

Αντίο αγαπητέ συνάδελφε Μιχάλη

Αγαπητέ συνάδελφε Μιχάλη, Αγαπητέ φίλε Μιχάλη, Έφτασε η ώρα του τελευταίου αποχαιρετισμού. Και τούτη την ύστατη στιγμή, στέκομαι αμήχανος μπροστά σου, καθώς μέσα στη θλίψη από την απώλεια αναζητώ με τη σκέψη μου τον τρόπο, για να απευθύνω το τελευταίο «αντίο». Να αναφερθώ στον συνάδελφο και συνεργάτη μαθηματικό της Λεοντείου Σχολής Αθηνών; Να μιλήσω για τον επί σειρά ετών πρόεδρο της ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ; Ή απλώς να αποχαιρετήσω τον φίλο μου και συντοπίτη μου, τον Μιχάλη; Αλλά και πάλι είναι δύσκολο να μπορέσει κάποιος να ξεχωρίσει αυτές τις ιδιότητες, που τόσο στενά ήταν συνδεδεμένες στο πρόσωπό σου. Ως καθηγητής στην Λεόντειο είχες πάντα την έγνοια και την αγωνία τόσο για τους μαθητές όσο και για τους συναδέλφους σου. Ήθελες όλα να είναι καλά καμωμένα και σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις. Πιστός σε αυτές τις αρχές, έμεινες μάχιμος καθηγητής μέχρι και τα τελευταία χρόνια της ζωής σου. Ποτέ δεν έπαψες να ενδιαφέρεσαι και να ρωτάς για τους νέους συναδέλφους και να τους συμβουλεύεις στα πρώτα βήματα της σταδιοδρομίας τους. Αλλά και για τους συναδέλφους που είχαν αρκετά χρόνια στο σχολείο, ήσουν συμπαραστάτης και συνοδοιπόρος τους. Κατάφερνες να είσαι θεσμικός αλλά ταυτόχρονα αντισυμβατικός και ανατρεπτικός. Ως πρόεδρος της Ομοσπονδίας ήσουν καθημερινά για τουλάχιστον 25 έτη στην πρώτη γραμμή των αγώνων για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων με πνεύμα αγωνιστικό και ασυμβίβαστο. Οι διεκδικήσεις αλλά και οι κατακτήσεις των ιδιωτικών εκπαιδευτικών φέρουν δικαίως ανεξίτηλη την σφραγίδα του ονόματός σου. Δεν επιτέλεσες απλώς τα θεσμικά σου καθήκοντα, σε εκπαιδευτικά και κοινωνικά θέματα, αλλά προχώρησες και πολλά βήματα πιο μπροστά. Ως ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί είμαστε σήμερα στη θέση αυτή, χάρη στους αγώνες τους δικούς σου και των ανθρώπων που σε πλαισίωσαν. Δεν έπαψες να αγωνίζεσαι με κάθε τρόπο και χωρίς να φείδεις κόπου και χρόνου, ακόμη και τις περιόδους που όλα έμοιαζαν να έχουν χαθεί η ακόμη και όταν η σωματική σου υγεία είχε κλονιστεί. Οι δημόσιες παρεμβάσεις σου ήταν πάντα καταλυτικές και καίριες. Όλοι στο χώρο της παιδείας, ακόμη κι αυτοί που τυχόν διαφωνούσαν μαζί σου, σε σέβονταν, σε εκτιμούσαν, σε αγαπούσαν κι άκουγαν με προσοχή τις απόψεις σου. Στο κενό που αφήνει η απώλειά σου δεν θα έχει θέση η σιωπή της απουσίας, αλλά θα επανέρχονται πικρά οι αναμνήσεις από τους λόγους σου και τις πρωτοβουλίες σου. Πάντα έλεγες πως η παιδεία είναι κοινωνικό αγαθό. Και ήσουν υπερήφανος για το σχολείο σου, τη ΛΕΟΝΤΕΙΟ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ, διότι, όπως έλεγες χαρακτηριστικά, αυτό το σχολείο σέβεται τους νόμους και προστατεύει τους εκπαιδευτικούς του. Αυτή ήταν, εξάλλου, η παρακαταθήκη που είχες λάβει από τους Μαριανούς Αδερφούς, τους αγαπημένους σου Freres. Το μέγεθος της θλίψης για την απώλειά σου είναι συνάρτηση της προσφοράς και του αγωνιστικού σου πνεύματος, καθώς και του ειδικού βάρους που είχε η προσωπικότητά σου. Για το λόγο αυτό η απώλειά σου είναι μεγάλη για όλους μας. Πιο συγκεκριμένα: Για εμάς τους συναδέλφους και φίλους σου, γιατί θα μας λείψουν οι συζητήσεις, τα πειράγματά σου και τα αστεία σου, αλλά και η σχεδόν καθημερινή σου έντονη και δυναμική παρουσία στο σχολείο.

Για τους συνεργάτες και συναγωνιστές σου στην ομοσπονδία, γιατί πάντοτε στο μέλλον θα προστρέχουν νοερά σε σένα, για να βρουν λύσεις στα σοβαρά ζητήματα αναρωτώμενοι: «τι θα έκανε ο Μιχάλης σε αυτή την περίπτωση;» Μα περισσότερο απ' όλους θα λείπεις στην αγαπημένη σου σύζυγο, την Κική, και στα αγαπάκια παιδιά σου, τον Σπύρο και την Σώτη, μα και στον μικρό σου εγγονό τον Ανδρέα. Σ' αυτούς που είναι οι δικοί σου άνθρωποι, η οικογένειά σου, όπως τόνιζες με αγάπη. Δεν υπάρχουν λόγια, τουλάχιστον από εμένα, που να μπορούν να περιγράψουν το μέγεθος της απουσίας σου, καθώς και των συναισθημάτων που την συνοδεύουν. Φίλε και συνάδελφε Μιχάλη, Εσύ μόνος σου με την πορεία σου και τα έργα σου κέρδισες πέρα από κάθε αμφισβήτηση το τεκμήριο της αιώνιας μνήμης σου, με τη καταγραφή στη συλλογική μνήμη του δυναμικού περάσματός σου από αυτή τη ζωή. Εμείς, απλώς, θα επιβεβαιώνουμε την αξία της προσφοράς σου με το να σε θυμόμαστε πάντοτε σιβαρό και ανυπότακτο. Καλό σου ταξίδι!

Χρήστος Νάκης

«Όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά»

(Ρήγας Βελεστινλής)

Τον Δεκέμβριο του 2021, λίγους μήνες μετά την συνταξιοδότησή του και μετά από πάνω από 40 συναπτά χρόνια στην εκπαίδευση, μέσα από μια ποικιλία ρόλων, ο συνάδελφος και ιδιαίτερα αγαπημένος προσωπικός φίλος, Μιχάλης Σπ. Κουρουτός, έφυγε από τη ζωή. Σε όλη την εκπαιδευτική του πορεία, από το αγαπημένο του Σχηματάρι Βοιωτίας ως τις υψηλές θέσεις ευθύνης, υπηρέτησε με πάθος τον εξαιρετικά πολυσχιδή ρόλο του δασκάλου με ενεργητικότητα, ακάματη δράση, χωρίς απογεύματα, σαββατοκύριακα, αργίες, διακοπές, πιστός στην άποψη: η διδασκαλία είναι «η υπέρτατη πράξη αισιοδοξίας». Περήφανος, ασυμβίβαστος, αμφισβητίας, μαχητικός και σώφρων συνδικαλιστής, πρόεδρος στην Ο.Ι.Ε.Λ.Ε., Γραμματέας Εκπαίδευσης της Γ.Σ.Ε.Ε., Διευθύνων Σύμβουλος ΚΑ-ΝΕΠ/Γ.Σ.Ε.Ε., εκπρόσωπος της Γ.Σ.Ε.Ε.-ΑΔΕΔΥ στο ΔΣ του ΕΟΠΠΕΠ, συμμετέχων ενεργά σε πλήθος συμβουλίων και επιτροπών, υπηρετώντας πάντα τα συμφέροντα των ιδιωτικών εκπαιδευτικών και γενικότερα των εργαζομένων, έδωσε δυναμικά το παρών στην άσκηση δημόσιας κριτικής, έτοιμος να σπληνέψει με παρηγοσία οιοδήποτε εκπαιδευτικό και κοινωνικό κατεστημένο. Φλογερός επαναστάτης μπροστά στην αδικία, την πολιτική αγυρτεία, τη γενικότερη μιζέρια της κοινωνικής και εκπαιδευτικής πραγματικότητας, δριμύς στις παρεμβάσεις του που πάντα είχαν προσθετική αξία για την κοινωνική πρόοδο και δικαιοσύνη, την εμβάθυνση της δημοκρατίας, τον σεβασμό στην αξιοκρατία και την υποστήριξη της ελευθερίας, με τη βαθιά πεποίθηση ότι ένας λαός κρίνεται από την ποιότητα των σχολείων του, όπως έλεγε και ο Κωστής Παλαμάς: «Πες μου τι σχολεία έχεις διά να σου είπω τι λαός είσαι!». Ακούραστος οικογενειάρχης, ευτυχημένος σύζυγος και περήφανος πατέρας αγαπημένων μαθητών μου και αποφοίτων

του σχολείου μας, την αγάπη και εμπιστοσύνη του για το οποίο δεν έπαυε να διατρανώνει παντού, καλώντας όλα τα ιδιωτικά σχολεία να μιμηθούν τις αρχές και αξίες των Μαριανών Αδελφών, καθώς και τον σεβασμό των Λεοντείων στον εργαζόμενο και τη νομιμότητα. Ο Μιχάλης Κουρουτός ήταν πάντα έτοιμος να συνδράμει με κάθε τρόπο στην αντιμετώπιση οποιασδήποτε αντιξοότητας και δυσκολίας, με αισιοδοξία, αποφασιστικότητα και τη θετική σκέψη ότι όλα αντιμετωπίζονται και ξεπερνιούνται όταν κάποιος μοχθεί για την κοινωνία, την πρόοδο και το κοινό καλό. Όνειρό του η εύρυθμη λειτουργία των δημόσιων και των ιδιωτικών σχολείων, η άρση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων και η επίτευξη ισόρροπης ανάπτυξης και κοινωνικής συνοχής. Ονειροπόλος, πιστός στην άσβεστη έμπνευση μεταξύ έδρας-θρανίου και διδάσκοντας «αεί διδασκόμενος» -όπως έλεγε-, προσδοκούσε να επιτύχει τον διαρκή διάλογο με σεβασμό στους «αντιπάλους» και να διασφαλίσει έναν ανοιχτό διάυλο επικοινωνίας όλων των φορέων της εκπαίδευσης, με στόχο έναν ολιστικό επαναπροσδιορισμό της εκπαιδευτικής πολιτικής στην Ελλάδα. Η απώλειά του έκλεισε έναν μακροχρόνιο κύκλο δράσης και δραστηριοποίησης ενός ακάματου συμπαραστάτη και συναγωνιστή, έτοιμου για κάθε αναγκαία δραστητική παρέμβαση στο πεδίο της εκπαιδευτικής πολιτικής, εκπρόσωπο του «καλού συνδικαλισμού για ένα καλό σχολείο». Μπορεί να έφυγε από την καθημερινότητά μας ως φυσική παρουσία, θα ζει όμως για πάντα στις καρδιές και τις αναμνήσεις μας!

Αιωνία του η μνήμη!

Αμαλία Σκούρα

Αποχαιρετισμός στον Μιχάλη Κουρουτό

Ο Μιχάλης ξεκίνησε ως καθηγητής Μαθηματικών τού Λ.Λ.Π., και εξελίχθηκε σε ηγέτη των εργαζομένων σε κάθε τομέα τής Ιδιωτικής Εκπαίδευσης. Τι να πρωτοθυμηθούμε για τον Μιχάλη; Την αγάπη του για την επιστήμη του, το αμέριστο ενδιαφέρον του για τους μαθητές μας, την ολοένα εκσυγχρονιζόμενη παιδαγωγική του κατάρτιση, την άοκνη έρευνα για τα εκπαιδευτικά συστήματα, την αφοσίωση στη Λεόντειο Αθηνών, την πίστη του στη σωστή λειτουργία των Ελληνογαλλικών σχολείων, την ανοικτή, ανιδιοτελή του πνευματική δοτικότητα προς τους freres και τους συναδέλφους; Είχαμε τη χαρά να συνυπάρξουμε επί δεκαετίες με τον Μιχάλη κι όχι μόνο στον επαγγελματικό μας χώρο. Ήμασταν μαζί σε καρές και λύπες, σε αγώνες για εργασιακά δικαιώματα, σε συνέδρια, εκλογές τού κλάδου, εκδρομές, θεατρικές παραστάσεις· οργανώσαμε σχολικές γιορτές, αφιερώματα και εκδηλώσεις· γίναμε μέλη τής ίδιας ευρείας οικογένειας με πόθο και πάθος! Δεν γνωριζόμασταν απλά και μόνο ως συνάδελφοι. Είχαμε γίνει φίλοι. Κάθε συνάντησή μας ήταν θερμή και πυκνή επικοινωνιακά, σε επίπεδο αυθορμητισμού και άνεσης λόγων,

χωρίς την τυπικότητα της απλής γνωριμίας. Η αστειότητα των λόγων μας και η ελεύθερη σκέψη κι έκφραση μας αποδέσμευαν από την αυστηρότητα της καθημερινότητας. Κι οι συζητήσεις μας απλώνονταν σε διάφορα θέματα. Βέβαια, το πολιτικό χρώμα έμπαινε στα λεγόμενά μας, καθότι η συνδικαλιστική δράση ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του. Ο Μιχάλης ήταν πραγματικός φίλος, αξέχαστα ποικιλόμορφος, εξαιρετικά αθέριος, ιδιαίτερα πολυπράγμων, ευθύς, ειλικρινής. Ήταν σοβαρός μα και γλεντζές, προσπής παράλληλα και αυστηρός, τρυφερός και συνάμα κεραυνοβόλος. Αυτή η εικόνα του φίλου μας θα μένει πάντοτε στη σκέψη μας. Ο καλός συμπαραστάτης όλων έφυγε στα τέλη τού 2021· χωρίς τυμπανοκρουσίες... Κράτησε την τελευταία πράξη τού δράματος τής ζωής του μόνο για τους δικούς του: την Κική, τον Σπύρο, την Σώτη. Προτίμησε να αναχωρήσει προς τον Παράδεισο σιωπηρά, με τη γνωστή του αξιοπρέπεια... Ανεκτίμπε φιλε μας Μιχάλη, θα σε θυμόμαστε πάντοτε. Καλό κατεύδδιο!

Μάρκος Ρηγούτσος και Μιλτιάδης Καψάλης